

Min dag i coronatider — Ann-Marie Linderås

Ann-Marie Linderås är pensionerad journalist och bosatt i en gammal by i Småland. Hon är sekreterare i arbetsutskottet för Stiftets Pastoralråd samt kassör för Mariavalls vänner. Hon känner sig väl hemma både hos Birgittasystrarna i Vadstena och på Mariavalls kloster i Skåne. Hennes natur- och kulturhistoriska intresse är jordnära sedan barnsben och hon bidrar därför gärna med upplevelser bland både rötter och grenar av de släkter som trampat samma stigar, som hon i "fullvuxen" ålder gärna gör.

En dag utan frihet för kroppen kan ge vidare vyer för själen

Vaknar tidigt. Solen kastar långa strålar genom rummen från öster. Första morgonkaffet triggas igång kreativiteten. Projekt skall tänkas igenom, nya lösningar ältas och nya vägar till bra beslut hittas. "Visa mig Herre din väg och gör mig villig att vandra den".

En ny dag i mitt Eremitage. Frivillig karantän kallas det visst. Men så frivillig är den inte. Den är bestämd av en liten illvillig, taggig sak som helst av allt skulle vilja bosätta sig i mina luftrör. Karantän är ett sätt att strida mot pandemins krafter. Nyheterna tuggar Covid-19 framlänges och baklänges, från höger till vänster i all oändlighet.

Till frukost visar våren att den går mot sommar. Årets första svartvita flugsnappare visar upp sig i äppleträdet. Göken hinner gala både i öster, söder och väster innan kaffet är slut i muggen. Blåmes, talgoxe och pilfink samsas kring talgbollarna.

Häggens blomklasar skiftar mott vitt. Hackspetten har hittat en maka. Skatan börjar bli rund om gumpen. Och tranorna trumpetar i sista satsen av vårens symfoni. Dagen ligger framför mig.

Viruset har slagit till på många sätt. Mitt diakonala Caritas-arbete ligger i Majblomman. Inte heller där blir 2020 så som året alltid varit sedan 1907. Hela vårförsäljningen stängdes ner. Men en insamling på Facebook har lokalt i Växjö samlat in över 220 000 kronor. Vilket förtroende och vilken omtanke från Växjö-borna om barn i Växjö som inte får "det alla andra barn får"!

Det blir inga Majblommor i höst heller. Insamlingen måste fortsätta. Behoven kommer att bli än större när många föräldrar är arbetslösa eller sjukskrivna. Att få en cykel, nya skor, en omgång sommarkläder, ett litet sommaräventyr, en ny jacka, något att berätta om i skolan - det kan göra skillnad för ett barn och skapa gemenskap.

Dagen faller på plats efterhand. Ibland räcker det att tänka på en vän så kommer det ett samtal innan jag hunnit lyfta luren själv. Eller så sker något som jag hoppats på utan att jag behöver anstränga mig. Problem löses och glädjen visar sig bara jag har mod att vänta.

Det största och djupaste löser sig inte - att få fira mässa. Det går inte att delta på djupet via en TV-skärm. Sorgen sitter fast och djupt som den gjorde tiden innan jag konverterade; den tid när jag gick i mässan men "bara" fick en klapp på axeln eller en välsignelse. Jag lyssnar på första delen i mässan och predikan, deltar i kyrkobön och trosbekännelse. Men sen är det stopp.

Då cyklar jag till min tankesten i skogen eller bort till kyrkan, som stått mitt i byn sedan år 1180. Där satt en gång Birgittas vän och fränka Ingeborg Larsdotter och tog sitt beslut att mitt i digerdöden 1349 lämna sin man och sina vuxna barn för att följa Birgitta på hennes Romresa. Men Ingeborg dog av pesten i Milano och kom varken till Rom eller hem igen.

Ingeborg fick aldrig fira Jubelåret 1350 i Rom. Och jag fick inte fira mitt jubelår 2020 i Vadstena. Men det finns hopp om att vi kan börja tänka

framåt mot att få fira mässa tillsammans i Sveriges eget Jerusalem.
"Nästa år i Vadstena".